

Bedemand Per Rasmussen opfordrer især ældre og syge til at planlægge deres egen begravelse, mens de stadig kan. Arkivfoto

»Den sidste vilje« hjælper efterladte videre

For to måneder siden døde Carl Bent Olsens kone Mary Thousig efter mange års sygdom. Han er glad for, at hun selv havde planlagt bisættelsen.

TESTAMENTE

Af Mimi Munch-Jensen

mimu@berlingskemedi.dk

VIBORG: Selvom Mary Thousig havde været syg af blandt andet knogle-skørhed i mange år, kom det alligevel som et chok for Carl Bent Olsen, at det lige skulle være den dag for to måneder siden, at hans elskede kone skulle dø.

»Hun havde været så frisk aftenen før. Vi havde stået sammen i stuen og kigget ud over haven. Da jeg gik ind i hendes soveværelse den næste morgen, virkede hun stadig frisk. Så jeg gik ud i køkkenet for at lave kaffe, mens så hørte jeget bump og etskrig,« husker Carl Bent Olsen med blanke øjne.

Da han kom ind i soveværelset var Mary faldet ud af sengen. Carl Bent prøvede at flytte hende, men

et smertenskrig gjorde det klart, at han skulle have fat i en ambulance. På hospitalet stod det klart, at Mary havde brækket nogle ryghvirvler i den nederste del af ryggen. Det var hårdt for en skrøbelig krop, og kort tid efter døde hun 82 år gammel på Regionshospitalet Viborg - med Carl Bent ved sin side.

»Jeg var fuldstændig ødelagt. For selvom Mary havde været sygså længe, så var det et kæmpe chok. Jeg kunne ikke overskue at tænke på bisættelsen og alle de ting. Heldigvis havde hun jo tænkt på det for mig,« forklarer Carl Bent.

Kim Larsen sang til begravelsen

Allerede for 10 år siden lavede Mary og Carl Bent den første udgave af »Min sidste vilje«. Den sidste vilje er en dokument eller en »drejebog«, som bedemand Per Rasmussen kalder det. Den bestemmer ned i mindste detalje, hvordan ens begravelse eller bisættelse skal foregå. Dermed slipper de pårørende for at tage stil-

ling til spørgsmål såsom, om den afdøde skal brændes eller begravnes. Og flere og flere benytter sig af denne mulighed.

»Det er rigtig godt redskab til at få en samtale op at stå omkring, hvad man ønsker. Men også hvad de pårørende har brug for. Jeg plejer at sige, at en begravelse er 50 procent for den afdøde. De andre 50 procent er for de efterladte. Og hvis de ting ikke er sagt mens tid er, så kan man ende med at tage de helt forkerte beslutninger, når dødsfaldet er indtruffet. For eksempel at lade den afdøde begrave i de ukendtes grav, hvilket måske slet ikke var det, de ville,« siger Per Rasmussen, bedemand og indehaver af firmaet Bedemand Per Rasmussen i Viborg.

For Carl Bent og Mary var det nemt at tale om døden, for de viste godt, at især Marys helbred var skrøbeligt.

»Vores sidste vilje var stort set ens. Vi var enige om salmerne og at der skulle spilles Kim Larsens »Om lidt« i kirken. For den spillede vi hver af-

ten herhjemme i stuen. Det er sådan en dejlig sang. Så det gav os begge en fred. Og det står i meget stor kontrast til, da jeg mistede min første kone i 1992,« siger Carl Bent Olsen.

Carl Bents første kone døde også af sygdom, og dengang var det ikke normalt at udfærdige en sidste vilje omkring sin begravelse. Og når Carl Bent i dag ser tilbage, kan han se, at den begravelse slet ikke blev, som han havde ønsket det.

»Det var fuldstændig uoverskueligt for mig. Jeg var ikke sikker på, hvilke salmer hun bedst kunne lide. Denne her gang har der været en hel anden ånd over det. Både præsten og bedemanden har været så venlige og forstående. De har virkelig taget sig tid til mig,« mener Carl Bent.

Tag stilling mens du kan

Bedemand Per Rasmussen opfordrer især ældre og syge til at planlægge deres egen begravelse, mens de kan. Det bliver ekstra vigtigt, hvis man har meldt sig ud af folkekirken.

»Når man er medlem af folkekirken, så følger der jo en »drejebog« med, som kirken har udviklet igennem hundrede af år. Men når der er tale om en borgerlig begravelse eller bisættelse, så skal man planlægge alting selv, inklusiv taler. Og det kan godt være en ordentlig mundfuld for de efterladte,« påpeger Per Rasmussen.

Selvom Carl Bent ikke selv behøvede at planlægge Marys bisættelse, kom han alligevel til at sætte sit eget meget personlige præg på den.

»Jeg fortalte bedemanden, at jeg folder æsker. Og da hun så dem, sagde hun: »Din kone skal da bisættes i én af dem i stedet for en urne«. Så Mary blev bisat i en af mine røde æsker, og det føltes helt rigtigt,« siger Carl Bent.